

ANNE METTE
HANCOCK
PITBULL

BAZAR

ANNE METTE HANCOCK

PITBULL

SUOMENTANUT SALLA KORPELA

BAZAR

Bazar Kustannus
www.bazarkustannus.fi

Suomentanut Salla Korpela
Tanskankielinen alkuteos *Pitbull*
© 2020 Anne Mette Hancock

First published by Lindhardt og Ringhof, Denmark
Published by arrangement with Nordin Agency ApS, Denmark

ISBN 978-952-376-517-7

Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

Taitto Jukka Iivarinen / Taittopalvelu Vitale
Painettu EU:ssa

Omistettu kotikaupungilleni.

Älä herätä nukkuvaa koiraa. / Let sleeping dogs lie.

SUNNUNTAI 14. HEINÄKUU

PROLOGI

”Onko tämä ensimmäinen kerta, kun näet, miten ruumis kaive-
taan esiin?”

Henkikirikostutkija Erik Schäfer tuikkasi suodattimettoman
King’s-savukkeeseen suuhunsa ja katsoi nosturia.

Laite natisi ja vinkui, kun ruosteenpunainen hököitys nosti
savista arkkua kuopasta heidän edessään.

Heloise Kaldan huitaisi karpäsen kasvoiltaan ja nyökkäsi.
”Voin sanoa, että tämä ei sovi lapsille.”

”Eipä tästä taideta saada paljoakaan irti”, Heloise sanoi ja
käänsi katseensa hautakiveen, mustana kiiltelevään marmori-
paateen, jonka viranomaiset olivat poistaneet ennen kaivamista.
Kivi lojui alassuun auringon keltaiseksi polttamalla nurmella.

Schäfer heilautti päätään tavalla, joka tarkoitti sekä kyllä
että ei.

”Se riippuu niin paljosta”, hän sanoi. ”Arkuissa olevat ruu-
miit säilyvät yleensä hämmästyttävän hyvin.”

Heloise vilkaisi häntä epäilevästi. ”Näinkin monta vuotta?”

Schäfer sytytti savukkeeseen jättimäisten kouriensa suojissa.
Savua tuprusi suusta ja sieraimista hänen puhuessaan.

”Luonnossa ruumiit hajoavat nopeasti. Ne maatuvat hetkes-
sä kasaksi luita. Siihen ei mene kuin muutama kuukausi, joskus
vain viikkoja, jos on tällainen sää.”

Schäfer tähyili Flensburgin vuonolle. Auringonsäteet kimmelsivät veden pinnalla, ja joka puolella näkyi valkoisia purjeita.

Hän käänsi katseensa takaisin nosturiin.

”Arkussa ruumis säilyy hyvässä kunnossa monta vuotta. Älä ymmärrä minua väärin: näky ei ole *kaunis*, mutta siihen voi kyllä luottaa, että sisältä löytyy jotain, mikä muistuttaa ihmistä. Hän heilautti leukaansa kohti arkkua, jota oltiin juuri nostamassa kuopasta.

Vuonon suolaiseen ilmaan ja rannan leirintäalueelta kantautuvaan grillihiilen tuoksuun sekoittui yhtäkkiä raskas mädän löyhkä, joka sai Heloisen ottamaan askeleen taakse.

”Mitä nyt tapahtuu?” hän kysyi.

”Nyt arkku kuljetetaan Kööpenhaminaan, ja oikeuslääkärit tutkivat sen sisältöä.”

Kuului kumahdus, kun arkku laskettiin metallipaareille kylmäkuljetusauton eteen. ”Viedäänkö Aabenraahan vai Sønderborgiin?” kysyi kuskin seurassa seisoskeleva univormuasainen poliisimies.

”Ei, ei”, Schaefer sanoi ja heristi heille etusormea. ”Jo nyt on perhana.”

Hän käveli miesten luo, ja Heloise kuuli hänen selittävän, että arkku oli määrä kuljettaa Kööpenhaminan oikeuslääketieteelliseen instituuttiin. Heloise katsoi, kuinka Schäfer kaivoi tuomioistuimen päätöksen takataskustaan ja näytti sen poliisille.

Heloise huomasi puhelimensa värisevän. Se oli saksalaisessa matkapuhelinverkossa, koska he olivat lähellä rajaa eikä näytöllä näkynyt soittajan numeroa.

”Hei?”

”Hei, onko puhelimesta Heloise Kaldan?” kysyi hillitty, melkein kuiskaava ääni.

”Kyllä, minä tässä.”

”Nimeni on Markus Senger, olen vapaaehtoisena täällä saattokodissa. Soitan Jan Fischhofista.”

Heloisen sydän muljahti, ja hän kumarsi päänsä alas. ”Onko Jan kuollut?” hän kysyi ja nosti käden kaulalleen.

”Ei, mutta nyt on loppu lähellä. Hänellä on paljon kipuja ja hän on välillä tajuissaan, välillä taas ei, joten... nähdäksemme kyse on enää tunteista.”

”Mutta kun eilen juttelin yhden saattohoitajan kanssa, hän vaikutti tuntevan olonsa melko hyväksi.”

”Niin, mutta yöllä hänen vointinsa heikkeni rajusti. Hän on kysellyt sinua monta kertaa. Siksi soitan.”

Heloise nyökkäsi ja katsoi Saksan rannikkoa vuonon vastakaisella puolella. ”En ole juuri nyt Kööpenhaminassa, mutta minä...” Hän vilkaisi kelloaan. Seuraavan lennon lähtöön oli vähän yli kaksi tuntia.

”Pääsen sinne myöhään iltapäivällä.”

”Kiitos paljon. Pidetään peukkuja, että ehdit ajoissa perille.”

”Onko joku hänen kanssaan nyt?”

”Kyllä, täällä on väkeä, mutta hän ei halua meitä huoneeseensa. Hän haluaa vain sinut.”

”Okei”, Heloise nyökkäsi. ”Kerro hänelle, että olen tulossa.”

”Kiitos, sanon niin.”

”Ja Markus – sekö oli nimesi?”

”Joo.”

”Sano hänelle ...” Heloise katsoi yläpuolelleen olevaan piltvettömään tyhjyyteen ja haeskeli sanoja. ”Kerro hänelle, ettei hänen pidä pelätä... ja...” Heloise nielaisi muutaman kerran. ”Käske häntä odottamaan minua.”

Heloise päätti puhelun ja kohtasi Schäferin katseen. Mies oli tullut hänen viereensä ja katsoi kulmat kurtussa.

”Fischhof?” Schäfer kysyi.

Heloise nyökkäsi ja pani puhelimen pois.

”Minun täytyy mennä kotiin. He arvioivat, että hän kuolee tänään.” Schäfer katsoi häntä ja imaisi savukkeestaan pitkät henkoset.

”Hyvä on”, hän nyökkäsi ja hipaisi alahuuleltaan tupakan murun. ”Mutta älä anna sen rasittaa itseäsi liikaa, okei?”

”Mitä tarkoitat?”

”Muista vain, ettei hän ole perheenjäsen. Hän ei ole isäsi, joten... pidä perspektiivi asiaan, Kaldan.”

Heloise tuijotti miestä monta sekuntia. ”Hän on kuolemassa, ymmärrätkö? Hän tekee kuolemaa ja on aivan yksin.”

Schäfer nyökkäsi. ”Kyllä, ymmärrän sen, mutta ihmisiä kuolee joka ikinen päivä. Et voi pitää heitä kaikkia kädestä.”

Heloise pudisti päätään. Hän oli liian väsynyt suuttuakseen.

”En haluakaan pitää heitä kaikkia kädestä. Puhun tästä yhdestä ihmisestä. Tästä yhdestä henkilöstä, jolle voin olla jotain. Nyt. Tänään! Eikö se ole koko vapaaehtoisien saattohoidon idea?”

”On, ja hieno asia onkin”, Schäfer sanoi ja nyökkäsi. ”Kunhan oma pää vain kestää.”

”Toden totta. Mitä yrität sanoa?”

Schäfer kohautti olkiaan.

”Tilanne näyttää vaikuttavan sinuun aika lailla.”

Heloisen katse liukui Schäferin verestävästä silmistä arkuun ja takaisin Schäferiin.

”Tietenkin se vaikuttaa minuun”, Heloise sanoi. ”Oletko mahtanut huomata, että tässä on ollut pari aika rankkaa päivää. Nyt Fischhof on kuolemassa, ja olen luvannut olla hänen luonaan. Lupasin antaa hänelle synninpäästön tuosta paskasta.” Heloise osoitti arkkua.

”Heloise, jumalauta...” Schäfer pudisti päätään hyvänthahtoinen ilme kasvoillaan. ”Kyllähän sinun pitäisi –”

”Minä menen nyt kotiin!” Heloise käänsi hänelle selkensä ja lähti kävelemään kohti autoa. ”Olen luvannut.”

Schäfer heitti tupakannatsan maahan ja polkaisi sitä. ”Eipä olisi kannattanut”, hän mutisi.

KESKIVIIKKO 10. HEINÄKUU

NELJÄ PÄIVÄÄ AIEMMIN

1

Heloise avasi oven Punaisen Ristin hänelle antamalla sähköavaimella ja astui hämääseen käytävään. Hän oli viime kuukausina vierailut yhä tiheämmin pienessä puutalossa Dragørissa, tänään jo kolmatta kertaa saman viikon aikana.

Hän ripusti olkalaukkunsa eteisen naulaan ja meni ilmoitautumaan toiselle saattohoitajalle, jonka kuuli kolistelevan keittiössä.

”Hei Ruth”, hän sanoi selin pöytää pyyhkivälle pienikokoiselle naiselle. Nainen liikkui mielenosoituksellisesti eikä nostanut katsettaan, vaan jatkoi työtään pää kumarassa. Hänen hiuksensa olivat lyhyet kuin miehillä, ja Heloise näki naisen kaulan rypyissä valkoisia raitoja kohdissa, joita aurinko ei ollut tavoittanut.

Heloise vilkaisi makuuhuoneen suuntaan, jonka ovi oli raollaan. ”Nukkuuko hän?”

”En usko”, Ruth sanoi. ”Vein hänet puutarhaan haukkaamaan raitista ilmaa.” Hän kiersi tiskirättiä lujasti ja laski sen hanan päälle. ”Täällä on niin pimeää ja ankeaa, ja hän on ollut koko päivän alla päin, joten ajattelin, että hänen täytyy päästä hetkeksi ulos. Mutta eipä hän siitä juuri tainnut piitata, sellainen valittaja kuin on. Elämöi kuin jalka olisi sahattu irti.”

Heloise hymyili. Hän saattoi mielessään kuulla Jan Fischhofin kiukuttelevan jostain niinkin viattomasta kuin auringonpaisteesta.

Hän huomasi keittiön pöydällä kotihoidon tuoman koskemattoman lautasen, jolla oli siivu lihamureketta ja pari paistettua perunaa.

”Eikö hän halunnut syödä mitään tänäänkään?”

”Ei muruakaan.” Ruth pyyhki kätensä esiliinaan. ”Sanoin, ettei olutta tule ellei syö vähän, mutta eipä hän siitä piitannut.”

”Mutta hän sai kuitenkin oluensa, eikö?”

”Onko hän syönyt ruokansa?” Ruthin kasvot olivat ilmeettömät hänen pingottaessaan kelmua lounasastian päälle.

”Äh, älä viitsi Ruth”, Heloise sanoi ja kallisti päätään. ”Jos mies haluaa, että hänen viimeinen ateriansa tarjoillaan pullossa, miksi emme voisi suostua siihen?”

Ruth puristi huulensa tiukasti yhteen.

”Oliko tuo otsikko, jota kaavaillet juttuusi? Ihmisestä, joka joi itsensä hengiltä?”

Sanat kuulostivat piiskaniskulta, ja Heloiselle tuli tunne, että Ruth oli pidätellyt niitä jo pidempään. Hän kohotti kulumiaan ja hymyili hämmästyneenä.

”Onko sinulle ongelma, että olen täällä, Ruth?”

”On todellakin.” Ruth kääntyi ympäri ja kohtasi Heloisen katseen otsa koholla ja kädet kylkiä vasten. Hänen kaulansa lehahti tummanpunaiseksi. ”Ei ole tarkoitus, että vanhasta kuolevasta miehestä tehdään viihdettä lehteen. Se, mitä täällä tapahtuu, on totista totta.”

”Aivan, olen hyvin tietoinen siitä.”

”Vapaaehtoisten saattohoitajien tehtävänä on osoittaa hellyyttä ja läsnäoloa ihmisen viimeisinä, vaikeina aikoina. Me kuuntelemme ja lohdutamme ja teemme voitavamme

lievittääksemme ihmisten suurta surua siitä, että ovat hyvästelemässä elämäänsä.”

”Niin, ja juuri sitä varten olen täällä.” Heloise pudisti päätään ymmärtämättömänä. ”Eikö sinusta vaikuta siltä, että Jan nauttii vierailuistani?”

Ruth epäröi hetken ennen kuin vastasi. ”Pikemminkin minusta näyttää siltä, että läsnäolosi pitkittää hänen kärsimyksiään.”

Heloise kurtisti kulmiaan.

”Mitä ihmettä tuo tarkoittaa?” hän kysyi.

Mutta Ruthin ei tarvinnut sanoa enempää. Heloise tiesi jo vastauksen. Kun hän oli ensimmäisen kerran vierailut Jan Fischhofin luona, Punaisen Ristin lääkärit olivat sanoneet, että hän kuolisi ennen kuin viikko olisi ohi. Siitä on melkein kolme kuukautta. Nyt he ajattelivat, että tämä johtui Heloisen vierailuista; että Fischhof oli saanut syyn elää, ja se tuntui velvoittavan Heloisea ennenkokemattomalla tavalla. Hänestä tuntui, että miehen elämä oli hänen käsissään, ja tiesi toisaalta, että se oli hölynpölyä, mies kuolisi joka tapauksessa. Mutta siitä huolimatta hän ei voinut jättää tätä yksin.

”Hänellä on kovat kivut, Heloise, ja puolet ajasta hänellä ei ole aavistustakaan kuka on tai millä planeetalla. Hänen aivonsa ovat yhtä puuroa, ja hänen kroppansa ... no, tiedät itsekkin, miltä hän näyttää!” Ruth heilautti käsiään lannistuneena. ”Miksi pyörit täällä koko ajan? *Lehtijuttua* varten?” Ruth suorastaan sylki sanat suustaan. ”Jätä hänet jo rauhaan, Heloise. Jooko? Päästä hänet rauhaan!”

Heloise laski kätensä Ruthin hartioille ja he seisoivat vastatusten.

”Ymmärrän hyvin, että olet huolissasi, ja se on tosi... ystävällistä. Mutta vakuutan sinulle, että vaikka alussa tämä oli minulle työtä, tämä on muuttunut muuksi. En ole enää täällä vain

toimittajana. Olen täällä, koska haluan olla täällä ja koska Jan ja minä, me... olemme kiintyneet toisiimme. Ymmärrätkö?”

Ruth katsoi Heloisea hiljaa ja epäröiden.

”Kyse ei ole enää työstä”, Heloise jatkoi. ”Hän merkitsee minulle jotain.”

Ruth nyökkäsi vastahakoisesti. ”Et siis aiokaan kirjoittaa hänestä?”

Heloise puri alahuultaan ja punnitsi sanojaan.

”En ainakaan juuri nyt enkä niin kuin kuvittelet. Lupaan.”

Ruthin suu värähti tavalla, joka osoitti hänen hyväksyvän Heloisen sanat. Hän taputti Heloisea sovittelevasti poskelle kostealla kädellään, pani lounasastian jääkaappiin ja irrotti esiliinan yhdellä nykäyksellä.

”No mutta... Jos ajattelit mennä hänen luokseen, minäpä taidan sitten lähteä tältä päivältä.”

”Lähde vaan”, Heloise nyökkäsi. ”Pidän hänestä hyvää huolta.”

Ruth poistui keittiöstä, ja kun Heloise kuuli etuoven paukahtavan takanaan eteisessä, hän käveli olohuoneen avoimelle parvekkeen ovelle ja katsoi ulos puutarhaan. Hän näki Jan Fischhofin istuvan pyörätuolissaan suuren, limenvärisen päivänvarjon alla. Myrkyinvihreä kangas heijastui hänen kasvoilleen ja sai hänen ihonsa näyttämään tavallistakin sairaammalta. Miehen pää oli kalju, hampaat törröttivät suurina luisevien kasvojen keskellä, eikä hänellä ollut kulmakarvoja tai silmäripsiä kehystämässä syvälle kuoppiin painuneita silmiä. Mies oli vasta kuusikymmentäseitsemänvuotias, mutta keuhkosyöpä oli lyhyessä ajassa saanut hänet näyttämään siltä kuin hän lähestyisi yhdeksääkymmentä. Hän istui pyörätuolissa happilaite vieressään silmät kiinni, suu auki velttona ja muhkuraiset kämmenet ylöspäin sylissänsä.

KILPAJUOKSU KUOLEMAA VASTAAN

Journalisti Heloise Kaldan on ystäväystynyt kuolemansairaana Jan Fischofin kanssa tehdessään taustatyötä artikkeliaan varten. Yllättävän sairauskohtauksen aikana Fischof kertoo Kaldanille olleensa vuosia sitten osallisena väkivaltaisessa rikoksessa, joka jäi selvittämättä. Rikoksen pääepäilty tunnettiin nimellä Pitbull.

Toinnuttuaan Fischof vaatii Kaldania olemaan hiljaa kuulemastaan ja varoittaa tiedon vuotamisen johtavan heidät molemmat erittäin suureen vaaraan. Kaldan ei kuitenkaan voi jättää tietoa sikseen ja ryhtyy selvittämään, voisiko iäkäs Fischof olla niin kylmäverinen rikollinen kuin mitä hän kohtauksensa aikana väitti. Kun Kaldan saa selville sekä Fischofin että Pitbullin liittyvän 1990-luvulla tapahtuneeseen nuorten naisten katoamisten sarjaan, hänen on pyydettävä apua poliisi-ystävältään Erik Schäferiltä.

Anne Mette Hancockin Kaldan ja Schäfer -trillerisarjan kolmas osa *Pitbull* avaa karmaisevan näkymän rikollisen mielen pimeisiin syövereihin. Kirja asettaa journalistin ja poliisin kilpajuoksuun kuolemaa vastaan heidän selvittäessään rikosta, jonka taustoista myös virkavalta on valmis valehtelemaan.

ISBN 978-952-376-517-7

84.2

www.bazarkustannus.fi